

środków trwałych mogą być realizowane jako inwestycje wspólne z udziałem zainteresowanych resortów objętych porozumieniem.

5. Nakłady na aparaturę naukowo-badawczą mogą być zwiększane z rezerwy Przewodniczącego Komitetu Nauki i Techniki na wniosek ministra (Sekretarza Naukowego Polskiej Akademii Nauk, kierownika urzędu centralnego), w którego gestii znajduje się laboratorium specjalistyczne.

§ 4. Wyboru placówki naukowej, w której będzie powołane laboratorium specjalistyczne, należy dokonać na podstawie opinii zainteresowanych placówek naukowych z okręgu, dla którego ma być ono powołane, przy uwzględnieniu w szczególności:

- 1) możliwości lokalowych pozwalających na zainstalowanie odpowiednich urządzeń oraz aparatury badawczej i kontrolno-pomiarowej,
- 2) oceny aktualnego potencjału badawczego i technicznego placówki naukowej,
- 3) dotychczasowego współdziałania z innymi placówkami naukowymi i zakładami przemysłowymi danego okręgu,
- 4) analizy wielkości nakładów niezbędnych na kompletne wyposażenie aparaturowe związane z przyjętym profilem specjalizacji laboratorium specjalistycznego.

§ 5. 1. Wytyczne dotyczące zasad organizacji laboratoriów specjalistycznych ustali Przewodniczący Komitetu Nauki i Techniki.

2. Szczegółowy zakres działania laboratorium specjalistycznego określa statut (bądź regulamin, jeśli chodzi o wyodrębnioną komórkę organizacyjną) nadany przez ministra (Sekretarza Naukowego Polskiej Akademii Nauk, kierownika urzędu centralnego), w którego gestii znajduje się laboratorium specjalistyczne.

3. Szczegółową organizację laboratorium specjalistycznego ustala jego kierownik w porozumieniu z dyrektorem placówki naukowej, w której zostało ono powołane.

§ 6. Laboratoria specjalistyczne, o których mowa w § 3 ust. 1 pkt 1, prowadzą gospodarkę finansową na zasadach obowiązujących jednostki badawcze, a laboratoria specjalistyczne, o których mowa w § 3 ust. 1 pkt 2 — na zasadach ustalonych dla jednostki, w której działają.

§ 7. 1. Wykonywanie pomiarów na aparaturze naukowo-badawczej i wszelkie usługi związane z wykorzystaniem tej aparatury będą odpłatne.

2. Ceny za usługi, o których mowa w ust. 1, ustalają właściwi ministrowie (Sekretarz Naukowy Polskiej Akademii Nauk, kierownicy urzędów centralnych) zgodnie z przepisami uchwały nr 55 Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1961 r. w sprawie cen na usługi wykonywane dla ludności (Monitor Polski Nr 26, poz. 123). Ustalone ceny powinny między innymi uwzględniać koszty amortyzacji aparatury naukowo-badawczej.

§ 8. Laboratoria specjalistyczne korzystają z usług i współdziałają z Centralnym Ośrodkiem Aparatury Naukowo-Badawczej, podległym Zjednoczeniu Przemysłu Automatyki i Aparatury Pomiarowej MERA, zgodnie z zakresem jego działania.

§ 9. Wykonanie uchwały porucza się Przewodniczącemu Komitetu Nauki i Techniki, Ministrowi Finansów, Sekretarzowi Naukowemu Polskiej Akademii Nauk oraz zainteresowanym ministrom (kierownikom urzędów centralnych).

§ 10. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

202

ZARZĄDZENIE Nr 65 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 28 lipca 1970 r.

w sprawie pozbawienia drogi państwowej Bogatynia — Rybarzowice — Sieniawka jej dotychczasowego charakteru i zaliczenia do kategorii dróg lokalnych.

Na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 29 marca 1962 r. o drogach publicznych (Dz. U. Nr 20, poz. 90) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Pozbawia się charakteru drogi państwowej drogą państwową Bogatynia — Rybarzowice — Sieniawka na obszarze województwa wrocławskiego w powiecie zgorzeleckim.

2. Stosownie do art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 29 marca 1962 r. o drogach publicznych (Dz. U. Nr 20, poz. 90) droga określona w ust. 1 staje się drogą lokalną.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

203

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 24 lipca 1970 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie przypadków uprawniających do zwiększania funduszu plac bez zgody Ministra Finansów.

Na podstawie § 6 ust. 2 uchwały nr 260 Rady Ministrów z dnia 8 listopada 1967 r. w sprawie zasad gospodarowania funduszem plac w jednostkach i zakładach budżetowych oraz w organizacjach społecznych (Monitor Polski Nr 66, poz. 318) zarządza się, co następuje:

§ 1. W załączniku nr 1 do uchwały nr 260 Rady Ministrów z dnia 8 listopada 1967 r. w sprawie zasad gospodarowania funduszem plac w jednostkach i zakładach budżetowych oraz w organizacjach społecznych (Monitor Polski Nr 66, poz. 318) w ust. 2 lit. d) otrzymuje brzmienie:

„d) w razie rozszerzenia działalności produkcyjno-usługowej następujących zakładów służby zdrowia i opieki społecznej:

— zakładów dla nerwowo i psychicznie chorych,

— przychodni zdrowia psychicznego,
— domów pomocy społecznej.”

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 września 1970 r.

Minister Finansów: w z. M. Krzak

204

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 30 lipca 1970 r.

w sprawie zezwolenia na zawieranie i płatnicze wykonywanie umów przewozu osób na trasach zagranicznych.

Na podstawie art. 10 ust. 1 ustawy dewizowej z dnia 28 marca 1952 r. (Dz. U. Nr 21, poz. 133) zarządza się, co następuje:

§ 1. Użyte w niniejszym zarządzeniu określenia oznaczają:

- 1) „usługi przewozu” — przewóz osób drogą lądową, powietrzną i wodną oraz usługi z tym przewozem związane, jak np. przewóz z miejscem w wagonie sypialnym, przewóz bagażu, rezerwowanie miejsc oraz zlecenia wymienne na ten przewóz i usługi z nim związane, jak np. vouchery komunikacyjne, „XO”;
- 2) „trasa zagraniczna” — trasę w międzynarodowej komunikacji lądowej, powietrznej i wodnej, określoną dokumentami przewozu;
- 3) „przedsiębiorstwa przewozu” — przedsiębiorstwa i biura obsługi podróży posiadające uprawnienia do sprzedaży usług przewozu na trasach zagranicznych;
- 4) „paszporty, wkładki paszportowe do dowodów osobistych, dokumenty podróży” — ważne dokumenty uprawniające do wyjazdu z Polski, zaopatrzone w nie przeterminowane wizy, jeżeli wizy są wymagane;
- 5) „kraje, z którymi Polska rozlicza się w płatnościach niehandlowych” — Ludową Republikę Albanii, Ludową Republikę Bułgarii, Chińską Republikę Ludową, Czechosłowacką Republikę Socjalistyczną, Koreańską Republikę Ludową-Demokratyczną, Mongolską Republikę Ludową, Niemiecką Republikę Demokratyczną, Socjalistyczną Republikę Rumunii, Węgierską Republikę Ludową, Demokratyczną Republikę Wietnamu i Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich.

§ 2. 1. Zezwala się na zawieranie w kraju i płatnicze wykonywanie w złotych umów przewozu osób na trasach zagranicznych na warunkach przewidzianych w niniejszym zarządzeniu.

2. Warunki dla przedsiębiorstw przewozu, przewidziane w niniejszym zarządzeniu, dotyczą odpowiednio także nabywców dokumentów przewozu.

§ 3. Zezwala się przedsiębiorstwom przewozu na przyjmowanie w złotych w kraju należności za usługi przewozu na trasach zagranicznych osób legitymujących się wydanymi przez władze polskie w kraju paszportami lub wkładkami paszportowymi do dowodów osobistych:

- 1) w razie wyjazdu służbowego — na podstawie pisemnego zlecenia jednostki dysponującej przyznanym w obowiązującym trybie limitem środków dewizowych na koszty służbowych podróży zagranicznych, zawierającego stwierdzenie, że określona osoba jest delegowana służbowo za granicę i że koszty jej przewozu zostają pokryte przez jednostkę wystawiającą zlecenie,
- 2) w razie wyjazdu popieranego przez ministerstwo, urząd centralny, instytucję lub organizację, dysponujące funduszem na tego rodzaju wyjazdy — na podstawie pisem-

nego oświadczenia jednostki popierającej, że wyjazd określonej osoby jest popierany, a ponadto — gdy przewóz ma nastąpić obcymi środkami w komunikacji z krajami, z którymi Polska nie rozlicza się w płatnościach niehandlowych — że jednostka popierająca wyjazd zgadza się na obciążenie kosztami przewozu swojego limitu środków dewizowych na koszty przewozu tymi środkami komunikacji.

§ 4. Zezwala się przedsiębiorstwom przewozu na przyjmowanie w złotych w kraju należności za usługi przewozu na trasach zagranicznych polskimi środkami komunikacji powietrznej i wodnej osób wyjeżdżających prywatnie, legitymujących się wydanymi przez władze polskie w kraju paszportami lub wkładkami paszportowymi do dowodów osobistych.

§ 5. 1. Zezwala się przedsiębiorstwom przewozu na przyjmowanie w złotych w kraju należności za usługi przewozu kolejowymi, powietrznymi i autobusowymi środkami transportu krajów, z którymi Polska rozlicza się w płatnościach niehandlowych, dokonywane na liniach zamykających się w obrębie tych krajów, osób legitymujących się wydanymi przez władze polskie w kraju (wyjeżdżających prywatnie) lub przez władze tych krajów paszportami, wkładkami paszportowymi do dowodów osobistych lub innymi dokumentami podróży, upoważniającymi do przekroczenia granicy polskiej.

2. Zezwala się przedsiębiorstwom przewozu na przyjmowanie w złotych w kraju należności za usługi przewozu na trasach zagranicznych w komunikacji kolejowej i autobusowej z Jugosławią przez Czechosłowację i Węgry najkrótszą drogą do punktu docelowego i z powrotem oraz w komunikacji powietrznej z Jugosławią samolotami jugosłowiańskich linii lotniczych na trasach obsługiwanych w poolu z przedsiębiorstwem Polskie Linie Lotnicze „Lot” osób wyjeżdżających prywatnie, legitymujących się wydanymi przez władze polskie w kraju paszportami lub wkładkami paszportowymi do dowodów osobistych.

§ 6. 1. Zezwala się przedsiębiorstwom przewozu na przyjmowanie za usługi przewozu na trasach zagranicznych — w komunikacji z krajami, z którymi Polska nie rozlicza się w płatnościach niehandlowych — osób legitymujących się paszportami wystawionymi przez władze polskie w kraju, wyjeżdżających prywatnie, należności w złotych pochodzących z odprzedaży dopuszczonych do skupu na ten cel:

- 1) dewiz przekazanych z zagranicy,
- 2) dewiz lub pieniędzy zagranicznych posiadanych w kraju przez wyjeżdżającego, jeżeli złoży on oświadczenie w przepisowej formie, że uzyskał je w sposób zgodny z przepisami dewizowymi i nie jest zobowiązany zaofiarować ich do skupu w myśl przepisu § 14 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 15 kwietnia 1952 r. w spra-